

General | Xavi Buxeda | Actualitzat el 21/10/2021 a les 08:00

«Déu ens mira»: així és créixer en una escola de l'Opus Dei

"Érem tot nois a l'escola i amb uniforme". En Xavi explica com ha impactat a la seva vida el pas per una escola que segrega per sexe

[inicicentrareport]No entenia per què els nens i nenes entraven rient a l'escola. Mentre estudiava a la universitat treballava, de tant en tant, en una ludoteca d'un centre públic. Quan l'**escola** obria les portes, tots els alumnes entraven corrents, amb l'eufòria i energia pròpia de la infància. Un dia li vaig preguntar a la meva cap: "Com és que entren tan alegres?". "Perquè venen a l'escola", em va dir. "Precisament", vaig contestar. No feia massa que havia acabat l'institut i vaig notar llavors que alguna cosa m'havia perdut.

Jo havia estudiat Primària, ESO i Batxillerat en una escola lligada a l'**Opus Dei**. L'uniforme dissimula el teu status, m'havien dit a vegades. Clar que no sé si en una escola privada això és massa aplicable. Tot érem nois, amb un uniforme que ens igualava. Això també vol dir que ens anul·lava tota possible expressió lliure. "**Tots som iguals davant de Déu**".

Quan les decisions es basen en una elecció divina, el més natural és que acabis funcionant per **por al càstig diví** o, sovint també, **en contra de qualsevol déu**. Qui m'explicava com s'estima, qui m'explicava què era natural i què no ho era, eren professors que parlaven en nom del déu catòlic. I d'això només en vaig recollir **por, càstig i un judici** que m'arribaria l'últim dels meus dies i que cada segon sumava i restava. "**Déu sempre et mira**".

Perquè sumada a l'amenaça divina, el professor de matemàtiques va aconseguir per mitjà de petites agressions, mentre intentava fer els exercicis, que li tingués un **enorme temor** a la matèria. Temor també a l'olor de gomes Milán, de llibres nous i de paper de folrar. El mateix em va passar amb la lectura. Que si no llegies el llibre que se't manava setmanalment, s'aplicava també un **càstig físic**.

La relació entre la meva maduresa, la intel·ligència i la **fe divina** es va fer més present a l'ESO. Quan jo vaig començar a posar a debat les **creences catòliques**, les jerarquies dins l'estructura de l'**església** i part de la seva moral, se'm va atribuir un problema de maduresa o de manca de reflexió profunda. L'esperit crític, de comprensió i el sentit de diversitat quedava també anul·lat.

Recordo que un dia el professor de música em va veure amb un llibre que recollia tots els èxits musicals i biogràfics de l'any i va aprofitar un silenci a classe per dir-me, literalment i davant de tothom: "Tu ets el típic que de tant estar pendent de la música, **suspendràs sempre**".

Vaig acabar batxillerat que **em sentia inculte**. En realitat, encara ara em passa. No era un alumne excel·lent tampoc. Molt silenciós, però no era de nota alta. Potser ho hagués estat en un espai que s'incentivés l'esperit crític.

Quan vaig acabar batxillerat vaig començar a llegir Bakunin o Nietzsche, anava a la biblioteca i llegia a gent que no sabia qui era. A vegades encertava autors que després resultava que eren importants. Però llegia enfadat. M'esgotava. No em treia la pressió d'acabar el llibre ràpid, la que havia après a l'escola. Per després demostrar, només demostrar. Respondre a una confrontació era l'única fita. **No hi entrava el gaudir**. Això em generava una certa frustració, perquè m'afectava directament a la concentració i a la calma.

Això últim que explico és una cosa que molt probablement passi a qualsevol tipus d'escola. Però

crec que el punt de partida sempre ha de ser la diversitat, i una voluntat i prioritat pedagògica. I m'explicaré, per fugir de la consigna fàcil.

Hem de saber que la persona que seu al nostre costat és algú que no necessita dissimular el seu vestir, el seu pensar o, fins i tot, el seu estimar. Hem de **deixar espai al canvi, a l'autocrítica i a la millora. Escoltar**. No vull que això soni *hippy*, però és que trobo que l'escolta està en crisi i últimament la confrontació ens fa famosos. Si compartim espais i escoltem les voluntats educatives segur que trobarem una millora, conjuntament.

Vaig conèixer molts numeraris de l'Opus Dei que no eren mala gent, però els hi veia **una por enorme al món "de fora"**. I hi ha moltes maneres d'encarar la por. Abans de les arts escèniques em vaig dedicar molts anys a l'educació en el lleure i crec que no hi ha espai on més es treballi la relació entre les comunitats i les seves diferències que en una escola. Tot i així, l'escola pública continua ofegada. I no entenc per què. O sí.

El testimoni en primera persona de **Xavi Buxeda**, recollit per la periodista **Irene Ramentol**
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

[ficentrareport]

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}  
.amp_fitxaautor_2 a {
```



```
color: #b44f52;  
}
```

```
.amp_fitxaautor_2 {  
background: #ffffff;  
color: #b44f52;  
border: 1px solid #b44f52;  
border-radius: 10px;  
margin-top: 2rem;  
padding: 15px;  
}  
.amp_fitxaautor_2 a {  
color: #b44f52;  
}
```